3. Vedtægtens artikel 7, stk. 2, giver ansættelsesmyndigheden en beføjelse til at træffe afgørelse om, at en tjenestemand midlertidigt skal gøre tjeneste i en stilling i en højere stillingsgruppe, men den har ingen pligt til at udnytte denne beføjelse.

I forbindelse med sådanne afgørelser råder ansættelsesmyndigheden over en vid skønsbeføjelse, som udøves under hensyntagen til omstændighederne i det konkrete tilfælde.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
25. september 1991 *

I sag T-163/89,

Elfriede Sebastiani, tjenestemand ved Europa-Parlamentet med bopæl i Itzig (Luxembourg), ved advokat Paul Greinert, Trier, og med valgt adresse i Luxembourg hos sagsøgeren, Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og kontorchef Manfred Peter, som befuldmægtigede, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos sidstnævnte, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

angående annullation af Europa-Parlamentets Generalsekretariats afgørelse af 6. september 1989, hvorved det afvises at forfremme sagsøgeren til lønklasse B3 med tilbagevirkende gyldighed,

har

* Processprog: tysk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne D. Barrington og J. Biancarelli,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 24. januar 1991,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren, der siden 1981 har været tjenestemand ved Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«), blev ved afgørelse af 27. februar 1984 med virkning fra den 1. januar 1984 udnævnt i lønklasse B 5 i stillingsgruppen assistent (B5/B4) og overflyttet fra Generaldirektorat (herefter benævnt »GD«) V, Forskning og Dokumentation, til GD I, Parlamentets Bureau og Almindelige Anliggender. I GD I fik hun ansvaret for organisationen og ledelsen af Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool. Ved afgørelse af 30. oktober 1985 blev hun med virkning fra den 1. oktober 1985 forfremmet til lønklasse B 4 i sin stillingsgruppe.

2 Før sagsøgeren fik ansvaret for organisationen og ledelsen af Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool, var den tjenestemand, der var ansat i stillingen som leder af poolen og som sådan havde en B 3-stilling, der var anført i organisationsplanen for poolen, blevet forflyttet til en anden tjenestegren, hvorved hun bevarede sin stilling. Efter dette tidspunkt var der ikke længere nogen B 3-stilling til rådighed for sagsøgerens sprogafdeling.

3 Den 14. december 1988 forelagde sagsøgeren en ansøgning for Parlamentets generalsekretær om at træffe en beslutning i henhold til artikel 90, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«). Hun krævede forfremmelse til lønklasse 3 i kategori B med tilbagevirkende gyldighed senest fra det tidspunkt, hvor der var sket en tilsvarende forfremmelse i Den Franske Oversættelsafdelings skrivepool.

4 Da sagsøgeren ikke havde modtaget noget svar, indgav hun den 14. juli 1989 en klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2. I klagen gjorde sagsøgeren i første række gældende, at hun dels i forhold til sin kollega i en lignende stilling i den franske pool, dels i forhold til sin forgænger i den tyske pool var offer såvel for en ulovlig forskelsbehandling som følge af manipulation med organisationsplanen for Parlamentets tjenestegrene som for dårlig forvaltning. Endvidere anførte hun, at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, som foreskriver chancelighed og retfærdighed for alle tjenestemænd i samme kategori i forbindelse med forfremmelser, og vedtægtens artikel 7, stk. 2, om midlertidige forfremmelser.

5 Den 6. september 1989 svarede Parlamentets generalsekretær på sagsøgerens ansøgning af 14. december 1988. Han oplyste, at han havde bedt generaldirektøren for GD I om at fremkomme med et forslag til en reorganisering af oversættelsesafdelingerne, og at der i 1990-budgettet allerede var foreslået en B 3-stilling til Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool.

6 Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool fik med virkning fra januar 1990 tildelt en stilling i lønklasse 3 i kategori B. Ved Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 18. maj 1990 blev sagsøgeren forfremmet til lønklasse B 3 med virkning fra den 1. april 1990.

Retsforhandlinger

7 Ved stævning, indleveret til Rettens Justitskontor den 4. december 1989, har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

8 Den skriftlige forhandling er forløbet forskriftsmæssigt.

9 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden foregående bevisoptagelse. Den har dog opfordret parterne til at fremlægge visse dokumenter.

10 Den mundtlige forhandling fandt sted den 24. januar 1991. Ved retsmødets afslutning erklærede afdelingsformanden den mundtlige forhandling for afsluttet.

11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Sagsøgte tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske skade, sagsøgeren har lidt som følge af afslaget på en midlertidig forfremmelse, med tillæg af sædvanlig bankrente.

2) Den fornødne forfremmelse af sagsøgeren gennemføres med tilbagevirkende gyldighed, eller der foretages om fornødent yderligere forfremmelse til den til hendes stilling knyttede B 3-normering for herved — med tillæg af sædvanlig bankrente — at erstatte den økonomiske skade, sagsøgeren har lidt i forhold til sin kollega i den franske afdeling (den franske pool-leder) som følge af den udeblevne forfremmelse.

3) Ansættelsesmyndigheden tilpligtes endvidere at ændre sin personalepolitik, der er diskriminerende i forhold til visse af Fællesskabets medlemsstater som følge af en uretfærdig fordeling af stillingerne, der strider mod vedtægtens artikel 27, og således tilvejebringe rammerne for en retfærdig personalepolitik under hensyn til artikel 27 og 45 med en retfærdig fordeling af stillinger og forfremmelser i Europa-Parlamentets Generalsekretariat.

4) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Parlamentet har nedlagt påstand om hhv. afvisning og frifindelse og om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

13 Parlamentet har i første række gjort gældende, at sagen bør afvises.

Det første krav

14 Parlamentet har gjort gældende, at dette krav ikke kan påkendes, da sagsøgeren ikke har lidt nogen økonomisk skade, og da der ej heller på grundlag af afslaget på en midlertidig forfremmelse kan hævdes at være tale om en sådan skade. En undersøgelse af sagen viser, at der ikke var nogen ledig B 3-stilling i sagsøgerens tjenestegren, og at ansættelsesmyndigheden således ikke kunne forfremme sagsøgeren til lønklasse B 3, selv om hun opfyldte betingelserne for en forfremmelse.

15 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun — i henhold til vedtægtens artikel 7, 27 og 45 — skulle have været forfremmet for flere år siden ligesom sine kolleger i tilsvarende stillinger i de andre sprogafdelinger.

16 Retten skal indledningsvis bemærke, at sagsøgeren i sin i skrivelsen af 14. december 1988 indeholdte ansøgning om en beslutning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, fremhævede, at hun var blevet udsat for »en grov og uanstændig« diskriminering, idet administrationen uden begrundelse havde nægtet at forfremme hende, og at hun forbeholdt sig at klage og at anlægge erstatningssag. I den i skrivelsen af 14. juli 1989 indeholdte klage gjorde sagsøgeren gældende, at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 2, idet hun i flere år ikke havde modtaget udligningstillæg for den B3-stilling, som hun beklædte. Efter Rettens opfattelse skal det første krav fortolkes på baggrund af disse udtalelser.

17 Vedtægtens artikel 7, stk. 2, første og andet afsnit, lyder således:

»Tjenestemanden har pligt til midlertidigt at gøre tjeneste i en højere stilling end sin egen inden for samme kategori eller tjenestegruppe. Fra begyndelsen af den midlertidige tjenestes fjerde måned får den fungerende et tillæg, der er lig med forskellen mellem den for hans lønklasse og -trin gældende løn og lønnen på det trin, han ville komme på i første lønklasse ved udnævnelsen i den stillingsgruppe, hvor han midlertidigt gør tjeneste.«

Bestemmelsen handler altså ikke om »midlertidig forfremmelse«, men om midlertidig placering i en ledig stilling. Eftersom sagsøgeren i stævningen har påberåbt sig vedtægtens artikel 7, stk. 2, er det Rettens opfattelse, at det første krav med rimelighed kun kan forstås således, at sagsøgeren påstår erstatning for den økonomiske skade — med tillæg af sædvanlig bankrente — hun har lidt som følge af ansættelsesmyndighedens afslag på midlertidigt at placere hende i stillingen som leder af Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool, der svarer til en B 3-stilling. Det bemærkes i øvrigt, at Parlamentet har forstået det pågældende krav på samme måde.

18 Efter Rettens opfattelse har sagsøgeren altså villet anfægte et afslag fra ansættelsesmyndigheden, der kunne skade hende direkte i hendes vedtægtsmæssige stilling, og da de administrative procedurer i henhold til vedtægtens artikel 90 og 91 har til formål at sikre EF's domsmyndigheds kontrol med en sådan afgørelse (jf. f.eks. Domstolens dom af 14.7.1976, sag 129/75, Hirschberg mod Kommissionen, Sml. s. 1259), kan det første krav påkendes.

Det andet krav

19 Parlamentet har — ligesom over for det første krav — gjort gældende, at der på det relevante tidspunkt ikke var nogen ledig B 3-stilling i sagsøgerens tjenestegren, og at ansættelsesmyndigheden derfor ikke kunne forfremme sagsøgeren til lønklasse B 3, selv om hun opfyldte betingelserne for en forfremmelse. Sagsøgerens

krav om erstatning for den økonomiske skade, hun skal have lidt ved ikke at være blevet forfremmet til lønklasse B 3 samtidig med sin kollega, lederen af Den Franske Oversættelsesafdelings skrivepool, selv om de havde varetaget de samme opgaver, kan ifølge Parlamentet ikke antages til realitetsbehandling, da der ikke foreligger — og det heller ikke kan gøres gældende, at der foreligger — en økonomisk skade.

20 Sagsøgeren har ikke i sine skriftlige indlæg taget udtrykkelig stilling til denne del af Parlamentets afvisningspåstand.

21 Retten skal hertil bemærke, at det andet krav udelukkende har til formål at sikre sagsøgeren en forfremmelse til lønklasse 3 i kategori B via EF's domsmyndighed. Der henvises til, at EF's domsmyndighed efter fast retspraksis ikke — uden at gribe ind i ansættelsesmyndighedens beføjelser — kan udstede påbud til en fællesskabsinstitution vedrørende en tjenestemands vedtægtsmæssige stilling eller med hensyn til den almindelige organisation af tjenesten. Dette princip gælder også i forbindelse med en erstatningssag. Det følger heraf, at sagsøgeren ikke kan påstå Parlamentet tilpligtet at forfremme hende som erstatning for den af hende påberåbte skade. Det andet krav kan således ikke antages til realitetsbehandling.

Det tredje krav

22 Parlamentet har påstået dette krav afvist fra påkendelse med den begrundelse, at det udtrykkeligt fremgår af artikel 90, stk. 1, og artikel 91, stk. 1, i vedtægten, at tjenestemanden kun har mulighed for at indgive en klage eller anlægge sag ved Domstolen, for så vidt angår afgørelser, der berører ham personligt, og akter, der indeholder et klagepunkt imod ham. I nærværende sag er der ifølge Parlamentet tale om, at sagsøgeren ønsker at gå ud over sit eget særlige tilfælde og anfægte administrationens generelle personalepolitik. Hendes bemærkninger i så henseende bør derfor lades ude af betragtning som sagen uvedkommende.

23 Sagsøgeren har heroverfor anført, at den dårlige forvaltning af stillingerne, som hun personligt er kommet til at mærke følgerne af, skyldes, at ansættelsesmyndigheden over for statsborgerne i visse medlemsstater (herunder sagsøgerens hjemland) i forbindelse med fordelingen af tjenestemandsstillingerne fører en uretfærdig politik, der strider mod vedtægtens artikel 27. Ifølge sagsøgeren berøres hun negativt af disse foranstaltninger i sin egenskab af statsborger i en af de angiveligt forfordelte medlemsstater. I alle tilsvarende tjenestegrene, hvor stillingerne er besat af statsborgere fra andre medlemsstater, og som har samme forhold mellem B3-stillinger og andre stillinger, er dette forhold blevet opretholdt, blot ikke i den tyske afdeling. Sagsøgeren er derfor af den opfattelse, at hun for EF's domsmyndighed kan påberåbe sig en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27 og nedlægge påstand om, at den pågældende politik kendes uretfærdig, idet de af hende i henhold til vedtægtens artikel 90 foretagne skridt ikke førte til noget resultat.

24 Retten skal henvise til, at Domstolen i sin dom af 30. juni 1983 (sag 85/82, Schloh mod Rådet, Sml. s. 2105) udtalte: »Selv om institutionernes forpligtelse til at følge ansættelsesbestemmelserne afspejler en almen interesse ... har [sagsøgeren] dog ikke kompetence til at handle i lovens eller institutionernes interesse og kan ikke til støtte for et annullationssøgsmål ... gøre andre end sine egne indsigelser gældende«.

25 De punkter, som er rejst i klagen og under nærværende sag i relation til det omhandlede krav, vedrører imidlertid ikke sagsøgerens personlige vedtægtsmæssige stilling, men derimod den angiveligt diskriminerende generelle personalepolitik i Parlamentets tjenestegrene, som sagsøgeren skal være offer for. De pågældende klagepunkter vedrører således ikke sagsøgeren personligt, hvorefter det tredje krav må afvises fra påkendelse.

26 Retten skal tilføje, at det tredje krav tillige må afvises af den grund, at sagsøgeren ikke i forbindelse med nærværende erstatningssag kan kræve, at Parlamentet dømmes til at træffe bestemte foranstaltninger, idet dette vil indebære, at der udstedes påbud til institutionen.

Realiteten

Det første krav

27 Som Retten har bemærket ovenfor, skal dette krav forstås således, at sagsøgeren påstår erstatning for den økonomiske skade — med tillæg af sædvanlig bankrente — som hun har lidt som følge af ansættelsemyndighedens ulovlige afslag på midlertidigt at placere hende i stillingen som leder af Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool, der svarer til en B 3-stilling.

28 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand gjort følgende anbringender gældende: tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 og tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 2.

29 Hvert enkelt af disse fire anbringender skal undersøges med henblik på at afgøre, om et eller flere af dem kan danne grundlag for at fastslå, at administrationens afgørelses påståede ulovlighed kan medføre, at denne er erstatningspligtig, således at sagsøgerens pengekrav er berettiget.

Anbringendet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

30 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun er blevet forfordelt og tilføjet økonomisk skade ved den af Parlamentet førte personalepolitik, som har været diskriminerende over for visse medlemsstater og visse fællesskabstjenestemænd. Diskriminerингen beror ifølge sagsøgeren på ansættelsesmyndighedens generelt manglende evne til at sørge for en retfærdig fordeling af tjenestemandsstillingerne mellem de forskellige medlemsstater og navnlig i sagsøgerens tilfælde at indføre en retfærdig personalepolitik og opretholde denne ved en passende fordeling af stillingerne og forfremmelserne i henhold til vedtægtens artikel 27, artikel 45, stk. 1, og artikel 7, stk. 1.

31 Efter sagsøgerens opfattelse skyldes forskellene mellem de hierarkiske strukturer i de forskellige oversættelsesafdelingers skrivepools, som ifølge Parlamentet har været til hinder for at forfremme sagsøgeren, handlinger og undladelser fra ansættelsesmyndighedens side, og ansættelsesmyndighedens manglende evne til at opfylde sine pligter og opretholde en retfærdig hierarkisk struktur må ikke føre til en forfordeling af sagsøgeren. Den eneste grund til, at vedtægtens artikel 45 ikke kunne finde anvendelse på sagsøgeren, selv om hun opfyldte de i artiklen opstillede kriterier, er denne »manipulation« fra ansættelsesmyndighedens side, som ikke er i overensstemmelse med en retfærdig fordeling af stillingerne. Artiklen forudsætter som en conditio sine qua non, at ansættelsesmyndigheden har »evne« til at sørge for en retfærdig stillingsstruktur, og den kan derfor ikke anvendes som »begrundelse« for diskrimineringen af sagsøgeren i forbindelse med hendes krav på forfremmelse. Vedtægten giver ikke hjemmel til ansættelsesmyndighedens handlemåde, som består i at fravige den retfærdige fordeling af stillingerne til skade for én medlemsstat, men at bibeholde den i forhold til de andre medlemsstater. Handlemåden fører til en diskriminering af de tjenestemænd, der er berørt af den pågældende foranstaltning, og som har lidt økonomisk skade som følge af overtrædelsen af vedtægtens artikel 45, stk. 1.

32 Parlamentet har alene gjort gældende, at sagsøgeren har anfægtet en forflyttelse, hvorved den forflyttede person beholdt den pågældende stilling. Denne handling fra administrationens side vedrørte en anden tjenestemand, den fandt sted på et andet tidspunkt, og den vedrører derfor ikke sagsøgeren.

33 Retten skal bemærke, at hver enkelt fællesskabsinstitution selv udarbejder en liste over antallet af stillinger og har vidtgående skønsbeføjelser i forbindelse med tjenestegrenenes organisation (Domstolens dom af 2.12.1982, forenede sager 198/81-202/81, Micheli mod Kommissionen, Sml. s. 4145). Desuden har Domstolen indrømmet fællesskabsinstitutionerne en betydelig frihed til at organisere de forskellige administrative enheder ud fra hensynet til en række faktorer, som f.eks. arten og omfanget af de opgaver, der tillægges tjenestegrenene, samt de budgetmæssige muligheder. Domstolen har udtalt, at det følger heraf, at administrationen ikke over for en tjenestemand har pligt til at organisere den afdeling, som han er tilknyttet, på en sådan måde, at han bliver sikret mulighed for at udføre visse arbejdsopgaver og således blive forfremmet (dom af 7.12.1981, sag 178/80, Bellardi-Ricci m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3187).

34 I betragtning af den handlefrihed, der således er indrømmet fællesskabsinstitutionerne, er sagsøgeren ikke til støtte for det her omhandlede anbringende fremkommet med tilstrækkelige konkrete faktiske oplysninger til, at Retten kan fastslå, at ansættelsesmyndigheden ved en åbenbar fejlvurdering eller magtfordrejning — til skade for sagsøgerens personlige vedtægtsmæssige stilling — har tilsidesat det generelle princip om ligebehandling af Fællesskabernes tjenestemænd med sit afslag på midlertidigt at lade sagsøgeren beklæde en stilling i en stillingsgruppe, der er højere end hendes egen stillingsgruppe, med den begrundelse, at der ikke fandtes en sådan stilling.

35 Det pågældende anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

36 Sagsøgeren er af den opfattelse, at ansættelsesmyndigheden har handlet i strid med al hidtidig administrativ praksis på det pågældende område ved at lade B 3-stillingen »følge med« den tidligere pool-leder i den pågældende stilling ved hendes forflyttelse, selv om sagsøgeren på det tidspunkt allerede virkede i stillingen med meget gode bedømmelser. Der var således ikke nogen saglig begrundelse for en sådan ændring i den rimelige fordeling af stillingerne, som hidtil havde eksisteret i den tyske afdeling, da den eksisterende rimelige fordeling af B 3-stillingerne for den pågældende stillings vedkommende blev opretholdt i de andre medlemsstaters sprogafdelinger. Ifølge sagsøgeren havde flere af hendes overordnede gentagne gange forsikret hende om, at der, når hun opfyldte de nødvendige anciennitetsbetingelser for at opnå den til hendes stilling hørende B 3-indplacering, ville blive foretaget en stillingsombytning, således at hun ikke ville blive stillet ringere end sine kolleger fra andre lande i tilsvarende stillinger.

37 Parlamentet har gjort gældende, at den administrative foranstaltning at forflytte den tjenestemand, der tidligere beklædte pool-lederstillingen og som sådan havde en B 3-stilling, til en anden stilling med overførsel af B 3-indplaceringen, vedrører en anden person og således er sagsøgeren uvedkommende.

38 Retten skal henvise til, at sagsøgeren er blevet opfordret til at fremlægge bevis for den forpligtelse, som ansættelsemyndigheden ifølge sagsøgeren har påtaget sig over for hende, dvs. det påståede løfte fra hendes overordnede om at foretage en stillingsombytning, så snart sagsøgeren opfyldte anciennitetsbetingelserne for at opnå den til hendes stilling hørende B3-indplacering. Sagsøgeren har som svar på denne opfordring alene gjort gældende, at hendes overordnede aldrig skriftligt har forpligtet sig til at foretage en stillingsombytning på det relevante tidspunkt. I øvrigt foreligger der ifølge sagsøgeren sjældent skriftlige forpligtelser fra den enkelte overordnedes side, da betingelserne for en forfremmelse er reguleret i vedtægten og ikke kan fastlægges ved en skriftlig forpligtelse fra en overordnets side.

39 Retten finder på den baggrund i det hele, at der ikke er ført bevis for de påståede løfter og forsikringer fra sagsøgerens overordnedes side, hvorefter det ikke kan lægges til grund, at sagsøgeren har haft en berettiget forventning. Hertil kommer, at hver enkelt institution som nævnt selv udarbejder en liste over antallet af stillinger og har vidtgående skønsbeføjelser i forbindelse med tjenestegrenenes organisation. Sagens akter indeholder ingen holdepunkter for at antage, at ansættelsesmyndigheden har benyttet denne kompetence til andre formål end dem, som ligger til grund for kompetencen.

40 Det pågældende anbringende kan således ikke tiltrædes.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45

41 Sagsøgeren finder, at hun i alvorlig grad og uden grund er blevet forfordelt i forhold til sine kolleger i tilsvarende stillinger, herunder kollegerne i den franske og den danske afdeling, idet hun først flere år senere end disse er blevet forfremmet til lønklasse B 3. Hermed er der efter sagsøgerens opfattelse sket en alvorlig tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45, der fastlægger kriterierne for forfremmelse. Ifølge sagsøgeren skulle hun ud fra de i vedtægtens artikel 45, stk. 1, opstillede forfremmelseskriterier senest have været forfremmet til lønklasse B 3 samtidig med sin kollega i den franske afdeling, eftersom hun havde nogenlunde lige så gode bedømmelser og desuden havde flere »fortjenester«, som krævet i artikel 45, fordi hun i væsentlig længere tid havde beklædt den til en B 3-indplacering svarende stilling som pool-leder i den tyske afdeling.

42 Parlamentet har gjort gældende, at det står fast, at der i sagsøgerens afdeling ikke fandtes en sådan B 3-stilling, som sagsøgeren ønskede forfremmelse til. Denne omstændighed måtte nødvendigvis føre til et afslag på sagsøgerens ansøgning om forfremmelse, da administrationen kun kan besætte ledige stillinger.

43 Retten skal bemærke, at enhver forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 4 kun kan ske til en ledig stilling. Forud for enhver forfremmelse skal der således være en ledig stilling i organisationsplanen. Da det står fast, at der indtil 1. januar 1990 ikke var nogen ledige stillinger i lønklasse 3 i kategori B i organisationsplanen for skrivepoolen i Den Tyske Oversættelsesafdeling, som sagsøgeren er tilknyttet, var der ingen mulighed for at besætte en sådan stilling ved forfremmelse. Ansættelsesmyndigheden har således hverken tilsidesat vedtægtens artikel 45 eller forfordelt sagsøgeren i forhold til hendes kolleger, som blev forfremmet til ledige stillinger.

44 Det pågældende anbringende kan derfor ikke tiltrædes.

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 2

45 Sagsøgeren har gjort gældende, at hun på det tidspunkt, hvor hun endnu ikke forfremmedes til lønklasse B 3, men allerede faktisk beklædte den til en B 3-indplacering svarende stilling som leder af Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool, flere gange ansøgte om en »midlertidig forfremmelse«, som der i sådanne tilfælde er hjemmel til i vedtægtens artikel 7. Der blev hver gang meddelt afslag på ansøgningerne, selv om hun opfyldte de gældende kriterier. Disse afslag er ifølge sagsøgeren i strid med artikel 7's ordlyd og formål.

46 Parlamentet har endnu engang henvist til, at der, efter at den tjenestemand, som før sagsøgeren udførte arbejdet som pool-leder, var blevet forflyttet til en anden stilling med overførsel af sin B 3-indplacering, ikke længere var nogen ledig B 3-stilling i sagsøgerens afdeling, som hun midlertidigt kunne have gjort tjeneste i. Når ansættelsesmyndigheden besluttede ikke at lade sagsøgeren gøre midlertidig

tjeneste i en stilling, var det fordi der ikke fandtes nogen ledige stillinger, som der midlertidigt kunne være gjort tjeneste i. Sagsøgeren kan således ikke påberåbe sig noget økonomisk tab.

47 Sagsøgeren har heroverfor i replikken gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden gennem sin dårlige forvaltning eller manipulation af stillingerne sørgede for, at den stilling, sagsøgeren skulle have gjort tjeneste i, ikke længere var ledig, selv om sagsøgeren udførte det til den pågældende stilling svarende arbejde. Hun har tilføjet, at hun i henhold til vedtægtens artikel 7, 27 og navnlig artikel 45 har krav på, at der føres en »seriøs og retfærdig« personalepolitik, der kommer til udtryk i en rimelig fordeling af stillingerne, således at anvendelsen af de nævnte vedtægtsbestemmelser ikke forhindres til skade for hende.

48 Retten skal bemærke, at der indtil den 1. januar 1990 ikke var nogen ledige stillinger i lønklasse 3 i kategori B i organisationsplanen for Den Tyske Oversættelsesafdelings skrivepool, hvis organisation og ledelse sagsøgeren har haft ansvaret for, siden hun blev forflyttet til afdelingen i 1984. Det ville derfor først fra dette tidspunkt, der ligger efter tidspunktet for sagens anlæg, have været muligt for ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens artikel 7, stk. 2, at træffe afgørelse om, at sagsøgeren midlertidigt skulle gøre tjeneste i en stilling i denne kategori og lønklasse i den oversættelsesafdeling, hun var ansat i. Parlamentet har derfor med rette afvist at lade sagsøgeren gøre tjeneste i en sådan stilling forud for dette tidspunkt. Under alle omstændigheder giver vedtægtens artikel 7, stk. 2, kun ansættelsesmyndigheden en beføjelse til at lade en tjenestemand gøre midlertidig tjeneste i en anden stilling, men den har ingen pligt hertil. Afgørelsen skal træffes efter omstændighederne i det konkrete tilfælde under hensyntagen til den vide skønsbeføjelse, som ansættelsesmyndigheden har på det pågældende område.

49 Sagsøgeren har således ikke fremført nogen anbringender, der kan føre til annullation af det afslag, hun modtog fra ansættelsesmyndigheden.

50 Der kan følgelig ikke gives sagsøgeren medhold i påstanden om erstatning for en økonomisk skade, som hævdes at være lidt som følge af afslaget.

51 Der skal herefter dels ske afvisning af sagen, dels frifindelse af sagsøgte, uden at der er behov for at kræve fremlæggelse af de bilag, som sagsøgeren har anmodet om i stævningen.

Sagens omkostninger

52 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. Hver part dømmes derfor til at bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) Sagen afvises, for så vidt angår punkt 2) og 3) i sagsøgerens påstand, og i øvrigt frifindes sagsøgte.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Briët Barrington Biancarelli

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. september 1991.

H. Jung
Justitssekretær

C. P. Briët
Afdelingsformand